

Den finlandssvenska litteraturen behandlas ofta med en viss andfåddhet, kanske på grund av det uppdrag den tillskrivits som central kugge i produktionen av finlandssvensk identitet och kultur. I det här numret med tema Revolt och omsorg i finlandssvensk litteratur, har vi haft som mål att förhålla oss till den finlandssvenska litteraturen med "litet svalkande likgiltighet", för att citera Henry Parland. Hunter Bolin och Sophie Whittemore skriver i essän *We Believe in Poetry and We Believe in Revolt* (Mask Magazine 10.6.2019) om vägvalen den amerikanska poesin med radikala och politiska förtecken tagit de senaste åren. Uppmaningen till att skriva politisk poesi kommer inte sällan från invändningen att "poesin inte gör något", vilket inte nödvändigtvis ska betraktas som ett problem, menar Bolin och Whittemore: att inte göra något är "en av de svåraste sakerna i dagens ekonomi". De efterlyser poesi som går bortom självuttryck men utan att förneka det personliga. I en tid som präglas av hyperfragmentering verkar personliga relationer vara bland de viktigaste verktygen som kan skapa lite andrum.

Vi tilltalas av essän som utgör en central utgångspunkt för detta nummer är *Kritiker*. Vi tror att de linser och redskap den erbjuder utgör en fruktbar utgångspunkt för att undersöka hur den finlandssvenska litteraturens transformativa kapacitet kan äga rum bortom det explicit politiska och producera nya känsligheter och sätt att betrakta och vara i världen.

Vi har inte haft som målsättning att presentera något nytt perspektiv på "litteraturen" eller att ta ställning för en viss -ism eller synsätt. Istället vill vi lyfta fram bidragens självständighet i förhållande till ämnet och oss som redaktörer. De är alltså inte budbärare av någon idé vi velat föra fram, utan tvärtom texter som även påverkar, utmanar och inspirerar oss som läsare.